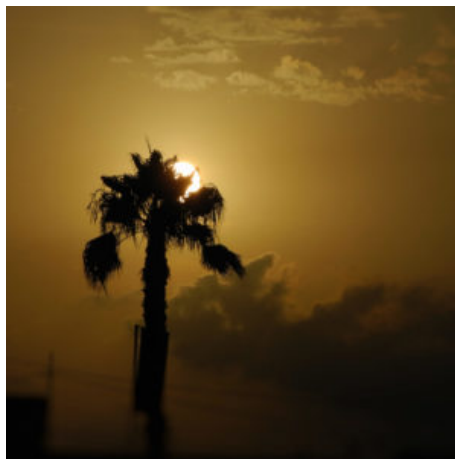

La palmera no para
de fer palmes al vent
que li canta i la balla.
Quan el porta de cap,
és tan poca la traça
que ni despentinant-se
el pentina amb cent pintes
per braç: com un polp llança
fuets amb tantes fintes
que el seu vent ja no sap
si, quan perd el compàs,
se l'espolsa o l'abraça.
jp, agost, 2017

*Cada palmera se disputa
la soledad suprema de los vientos.*

MIGUEL HERNÁNDEZ

Platja del Gurugú, jp, agost, 2017